

Min dag i coronas tecken

Kristina Arvidsson, engagerad i Caritas integrationsarbete och ekumeniskt samarbete i Hässleholm.

Normalt lever jag, i bästa fall, mitt liv i en balans mellan den goda ensamheten och rikliga människokontakter, i familj, kyrka och bland vänner. Det är så roligt att träffa folk, att umgås och samtala, ja, se varandra.

Nu är det slut på alla yttre kontakter. Jag måste hålla mig helt för mig själv av ålders- och hälsoskäl, och jag tar detta på allvar. Inga undantag, inga chansningar, inget slarv, vilket kräver en viss trist disciplin och stränghet som efterhand kan kännas en aning påfrestande.

Jag försöker tänka så här:

- Det är bättre att ha det lite trist, snävt och tråkigt än att inte kunna andas. En respirator är bra men definitivt inget nöje att vara bunden vid.
- Det är bättre att så småningom åter kunna träffa sina barn och barnbarn och krama om dem än att genom slarv eller lättsinne smittas och dribbla bort den möjligheten.
- Det är bättre att kunna låta bli att belasta sjukvården om det går, än att ta upp en plats som någon annan, kanske yngre, kan få värdefull nytta av.

Jag har det jättebra. Jag bor på landet, dessutom i Skåne där våren med blommor, fågelsång och fladdrande fjärilar nu lyser upp dagarna. Jag har skogen alldeles utanför dörren och i skogen möter jag inte en människa. Detta är ett privilegium. En frihet.

Å andra sidan har jag inte stadens service men får ibland hjälp att handla och ibland handlar jag online och kan då hämta varorna i närmaste stad utan att träffa någon.

Handskar, handtvätt, förutseende och så mycket klokhets man kan uppbringa.

Det gäller att våga ringa och fråga när man undrar. Jag behövde snabbt en medicin och då erbjöd apotekspersonalen sig att komma ut utomhus och ge mig påsen, som jag tog emot med handskar på. De föreslog att jag betalade kontant. Enkelt och mycket tjänstvilligt från deras sida. Vänlighet och nya kreativa lösningar värmer.

MÄSSAN, livsnerven och ljuset. Min normala tanke är att utan mässan klarar man sig inte. Om man kommer splittrad till kyrkan så fångas man in av eukaristin: till närvaro, så att man kan se. Nu: Inga mässor att fysiskt delta i.

Jag är tacksam för de mässor som sänds på webben. På söndagarna deltar jag i mässan som sänds från S:t Thomas i Lund. Det märkliga är att vi kringspidda, var och en i sin bostad, tillsammans utgör en församling. Vi sitter som eremitmunkar i var sin hydda och är samtidigt

ett, en församling samlad inför sakramentet. Denna erfarenhet har blivit tydlig i och med coronakrisen.

Benediktinklostret Mariavall är mitt andra hem, och systrarna där följer oss i förbön och omtanke. En styrka och trygghet.

Jag är engagerad genom Caritas i ett ekumeniskt integrationsarbete i min församling. Som så mycket annat får vi ställa in träffarna där under resten av terminen. Tack o lov klarar sig nu de barnfamiljer som deltagit ganska bra. De ensamstående som också brukar komma känner nog mera av ensamheten i nuläget.

I Hässleholm har vi ett gott ekumeniskt samarbete, som ligger mig varmt om hjärtat. I fredags morse hade vi ett två timmar långt telefonsammanträde och det fungerade fint. Troligen blir även nästa möte något liknande. De olika kyrkorna och samfunden hanterar situationen lite olika. I dessa sammanhang känns det gott att vårt stift har tagit tydliga och kloka beslut.

Så, finns det något positivt i det som händer? Det är svårt att se något positivt för dem som drabbas hårdast. Ett lidande och en sorg.

Men betoningen av vars och ens eget ansvar ser jag som något gott. Jag som människa har ansvar för hur jag handlar i det lilla i vardagen, ansvar för mina medmänniskor både när och fjärran, ansvar för att hålla kontakt och besvara sådan.

Det personliga ansvaret gör oss mera mänskliga än vad enbart påtvingad lydnad kan göra.

Positivt är också all den myckna omtanken och välviljan människor emellan som blomstrar nu.

En svenskkyrklig vän till mig kommenterade spontant situationen redan vid krisens början med att citera psalmen "Jag vet ej stund, jag vet ej dag, men dagligt dig förbidar jag."

Vi vet att vi ska dö. Det är ingen överraskning som dykt upp i och med corona. Vi går mot ett himmelskt mål, vi vandrar mot ljuset.

Jag har också en längtan. Tänk om man överlever coronan och får vara med när kyrkorna åter kan öppnas för mässfirande! Det blir något alldeles oerhört.

